

Piatok 13. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 13. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú:

nasledovať Ježiša v jeho
dobrodružstve; upierať zrak na
Krista; uvedomovať si svoju
potrebu Boha.

MATÚŠ OPISUJE svoju vlastnú
reakciu na Majstrovo volanie: „Vstal
a išiel za ním“ (Mt 9, 9). Od tohto
okamihu sa jeho život bude úplne
líšiť od toho, ktorý viedol predtým.
Stretáva sa s ním, keď sedí a vyberá
dane. Možno bolo jeho cieľom
predovšetkým užívať si zarobené
bohatstvo. S Ježišom však budú

priority jeho života iné. Je pravda, že až doteraz sa netešil veľkej sláve medzi svojimi krajanmi, ale peniaze a úcta rímskych úradov mu vynahradili odmietanie mnohých jeho ľudí. Pri pohľade na Ježiša a jeho slová sa však Matúš rozhodol vzdať sa týchto istôt a vydal sa na dobrodružnú cestu za Mesiášom.

„Postavil sa“. Človek sa nepostaví len tak pred hocikoho. Je to gesto, ktorým sa prejavuje uznanie dôležitej osoby; znamená to prerušiť to, čo človek robil, aby mu venoval svoju plnú pozornosť. Keď človek vstane, znamená to, že je v strehu, pripravený ísť tým alebo oným smerom. Matúš sa ukazuje ako pripravený urobiť pre Ježiša čokoľvek, pretože vďaka Bohu a jeho osobným dispozíciám sa zmenil jeho rebríček hodnôt: najdôležitejšie už nie je bohatstvo alebo pohodlný život, ale venovať všetky svoje sily Kristovi.

Svätý Matúš si bol pravdepodobne vedomý rizík, ktoré sú s týmto rozhodnutím spojené. Zanecháva však za sebou aj postoj človeka, ktorý kalkuluje. Život každého učeníka spočíva v otvorení sa božskému dobrodružstvu, často plnému prekvapení a neistôt. Nasledovať Ježiša znamená kráčať v jeho stopách, nie vždy presne vedieť, kam povedú, ale uvedomovať si, že šťastie, ktoré nám môže priniesť, je oveľa väčšie ako naše vlastné predpovede. „Je potrebné mu dôverovať a urobiť krok k stretnutiu s ním a zbaviť sa strachu z myšlienky, že ak to urobíme, prídeme v živote o mnohé dobré veci. Schopnosť, ktorú má, aby nás prekvapil, je oveľa väčšia ako akékoľvek naše očakávania“^[1].

MATÚŠOVA ODPOVEĎ Ježišovi sa nesústreďuje na seba. Nerozmýšľa o

tom, či je pripravený alebo nie, alebo či bude neskôr v lepšej pozícii na to, aby sa rozhodol. Možno tajomným spôsobom čakal na výzvu, akú mu adresoval Majster. A aby ho objavil v celom jeho lesku, musel sa pozeráť a pozorne počúvať skôr jeho, než seba samého. Vždy môže existovať pokušenie prestať nasledovať Ježiša a sadnúť si a spočítat náklady a prínosy, najmä keď sa veci stávajú náročnejšími a môže sa zdať, že to nestojí za námahu.

To sa stalo Petrovi, keď kráčal po vode. Pokiaľ mal oči upreté na Ježiša, dokázal stáť a napredovať. Len čo však venoval pozornosť svojej krehkosti a sile vetra, do jeho srdca vstúpil strach a neistota, ktoré ho takmer potopili. Na jeho zvolanie: „Pane, zachráň ma“ (Mt 14, 30) „Ježiš hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: *Maloverný, prečo si pochyboval?*“ (Mt 14, 31).

Nasledovanie povolania má v sebe
čosi z kráčania po vode; z
prekonávania vlastných schopností s
istotou, že je to Pán, kto robí veci a
vedie účty. Na tejto ceste je,
samozrejme, nevyhnutné duchovné
sprevádzanie niekoho, kto nám môže
vždy poradiť alebo pomôcť pri
rozlišovaní, a to nielen v prvých
fázach objavovania povolania. „Slúž
svojmu Bohu úprimne,“ píše svätý
Josemaría, „buď mu verný... a nerob
si starosti s ničím: pretože je veľkou
pravdou, že *ak hľadáš Božie
kráľovstvo a Jeho spravodlivosť, On ti
všetko ostatné — materiál,
prostriedky — dá navyše*“^[2].

NA POČESŤ ODPOVEDE na Ježišovo
pozvanie sa svätý Matúš rozhodne
pripraviť vo svojom dome hostinu.
Prítomní boli niektorí mýtnici ako on
a ďalší, ktorí boli v očiach ľudí tiež

považovaní za verejných hriešnikov. Preto keď farizeji videli Pána jesť s Matúšovými priateľmi, spýtali sa učeníkov: „Prečo váš učiteľ jedáva s mýtnikmi a hriešnikmi?“ (Mt 9, 11). Keď však Kristus počul tieto slová, odpovedal: „Lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Chodte a naučte sa, čo to znamená: *Milosrdenstvo chcem, a nie obeť*. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov“ (Mt 9, 12-13).

„Prvá vec, ktorú musíme urobiť, je uvedomiť si toto: nikto z nás, nikto z nás tu nemôže povedať: *Nie som hriešnik*. Farizeji to urobili a Ježiš ich odsudzuje“^[3]. Prijatie seba samých takých, akí sme, s našimi cnosťami i chybami, nás priťahuje k Pánovi. On k nám neprichádza preto, že sme robili veci správne, ale preto, že sme hriešnici, ktorí potrebujú jeho milosrdenstvo. Prvým krokom pri prijímaní Pána je uznať, že ho potrebujeme. Takto budeme čeliť

naším osobným trápeniam ruka v ruke s Kristom, s vedomím, že skúsenosť hriechu nás nedonúti pochybovať o našom poslaní. „Božia moc sa prejavuje v našej slabosti,“ hovorí svätý Josemaría , „a vyzýva nás bojovať, zápasíť so svojimi chybami, aj keď vieme, že úplné víťazstvo na tejto pozemskej púti nikdy nedosiahneme. Kresťanský život znamená znovu a znovu začínať, každý deň sa neustále obnovovať“^[4].

Mária je matkou milosrdenstva. Môže nám pomôcť rozpoznať naše hriechy s materinským pohľadom, ktorý neodsudzuje. A od svojho syna nám dá aj milosť bojovať s nádejou, pretože vie, že Ježiš sa nám zjavuje v tom, že „chceme byť lepší, v túžbe po čistej láske, v potláčaní sebecka, v úplnom odovzdávaní sa iným ľuďom, robiac tak z nášho života neustálu službu“^[5].

[1] Fernando Ocáriz, “Dejarse sorprender por un Padre bueno”, La Estrella, 25-I-2019.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 472.

[3] František, *Homília*, 7-VII-2017.

[4] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 114.

[5] *Ibid.*